

Ἡ ἀκολουθοῦσα οἰμία τοῦ π. Σαράντη Σαράντου μέ θέμα:

«Τά θεολογικά αίτια τῆς κρίσεως» πραγματοποιήθηκε στό ἑνοριακό κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου, τό Σάββατο στίς 19 Ιουνίου 2011 καί ὥρα 17ην .

Δεύτερη οἰμία μέ συναφές θέμα ἦταν τοῦ Δικηγόρου κ. Ἰωάννη Ζερβοῦ.

Μετά τίς οἰμίες ἡ συνέδρι παρακολούθησαν τήν ἑβρά Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τέλος διεξήχθη συζήτηση.

Ἡ ὄλη ἐκδήλωση ὁργανώθηκε ἀπό τή «Διαβαλκανική» ὡς προετοιμασία τοῦ Συνεδρίου πού θά ἐπακολουθήσει στή Ρουμανία.

Ἐπό ποῦ προέρχεται ἡ σημερινή κρίση;

Ἀγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς (+1956)

(Τό κείμενο ἔγγραφε πρὶν ὀγδόντα σχεδόν χρόνια! Τότε πού ἡ Ἀμερική καί ὁ κόσμος ὅλος συγκλονιζόταν ἀπό τό οικονομικό κρᾶχ τοῦ 1929. Τό κείμενο τοῦ Σέρ-βου τότε ἱεράρχου, Μητροπολίτου Ἀχρίδος, τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς εἶναι σάν νά ἔγγραφε σήμερα).

Ἀπό ποῦ προέρχεται ἡ σημερινή κρίση;

Μέ ρωτᾶς, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀπό ποῦ προέρχε-ται ἡ σημερινή κρίση καί τί σημαίνει αὐτή. Ποιός εἶμαι ἐγώ γιά νά μέ ρωτᾶς γιά ἓνα τόσο μεγάλο μυστικό; «Μί-λα, ὅταν ἔχεις κάτι καλύτερο ἀπό τή σιωπή», λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ὅμως παρόλο πού θεω-ρῶ ὅτι ἡ σιωπή εἶναι τώρα καλύτερη ἀπό κάθε οἰμλία, ὅμως λόγω ἀγάπης πρὸς ἐσένα, θά σοῦ ἐκθέσω ἐκεῖ-να πού σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ πού ρώτησες.

Ἡ κρίση εἶναι ἐλληνική λέξη καί σημαίνει δίκη. Στήν Ἁγία Γραφή αὐτή ἡ λέξη χρησιμοποιεῖται πολλές φορές. Ἐτσι ὁ ψαλμωδός λέει: «διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστή-σονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει» (Ψαλμ. 1, 5). Σέ ἄλλο μέρος πάλι λέει: «ἐλεος καί κρίσιν ἄσομαί Σοι, Κύ-ριε» (Ψαλμ. 100, 1). Ὁ σοφός Σολομώντας γράφει, ὅτι «παρά δέ Κυρίου πάντα τά δίκαια». (Παρ. Σολ. 16, 33). Ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας εἶπε «ἀλλά τήν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ» (Ιωάν. 5, 22), ἐνῶ λίγο πιο κάτω λέγει πάλι «νῦν κρίσις ἐστί τοῦ κόσμου τούτου» (Ιωάν. 12, 31). Ὁ ἀπόστολος Πέτρος γράφει «ὅτι ὁ καιρός τοῦ ἄρξασθαι τό κρίμα ἀπό τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ» (Α' Πετρ. 4, 17).

Ἀντικατάστησε τὴ λέξη «κρίση» μὲ τὴ λέξη «δικη» καὶ διάβασε: «Διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν δικῆ» ἢ «ἀλλὰ τὴν δικὴν πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ» ἢ «νῦν δικὴ ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου» ἢ ὅτι «ἀποδώσουσι λόγον τῷ εἰσίμως ἔχοντι δικᾶσαι ζῶντας καὶ νεκρούς».

Ἔως τώρα οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ χρησιμοποιοῦσαν τὴ λέξη «δικη» ἀντὶ γὰρ τὴ λέξη «κρίση», ὅποτε καὶ νὰ τοὺς ἐβρίσκε κάποια συμφορὰ. Τώρα ἡ καινούργια λέξη ἀντικατέστησε τὴν παλιὰ καὶ τὸ κατανοητὸ ἐγένετο ἀκατανόητο. Ὄταν γινόταν ξηρασία, πλημμύρα, πόλεμος ἢ ἐπέφτε ἐπιδημία, ὅταν ἐρριχνε χαλάζι, γίνονταν σεισμοί, πνιγμοὶ καὶ ἄλλες συμφορές, λέγανε «Θεὶα δικῆ!».

Καὶ αὐτὸ σημαίνει: κρίση μέσα ἀπὸ ξηρασίες, κρίση μέσα ἀπὸ πλημμύρες, μέσα ἀπὸ πολέμους, μέσα ἀπὸ ἐπιδημίες κ.λπ. Καὶ τὴ σημερινὴ χρηματικο-οικονομικὴ δυσκολία ὁ λαὸς τὴν θεωρεῖ ὡς Θεὶα δικῆ, ὅμως δὲν λέει ἢ «δικῆ» ἀλλὰ ἢ «κρίση». Ἔτσι ὥστε ἡ δυσκολία νὰ πολλαπλασιάζεται μὲ τὸ νὰ γίνεται ἀκατανόητη! Εφόσον ὅσο ὀνομαζόταν μὲ τὴν κατανοητὴ λέξη «δικῆ», ἦταν γνωστὴ καὶ ἡ αἰτία, λόγω τῆς ὁποίας ἦρθε ἡ δυσκολία, ἦταν γνωστός καὶ ὁ Δικαστὴς, ὁ Ὅποιος ἐπέτρεψε τὴ δυσκολία, ἦταν γνωστός καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιτρεπόμενης δυσκολίας.

Μόλις ὅμως χρησιμοποιήθηκε ἡ λέξη «κρίση», λέξη ἀκα-ταλαβιστικὴ σὲ ὅλους, κανεὶς δὲν ξέρει πιά νὰ ἐξηγήσει οὔτε γιὰ ποιὸ λόγο, οὔτε ἀπὸ Ποιόν, οὔτε ὡς πρὸς τί. Μόνο σ' αὐτὸ διαφέρει ἡ τωρινὴ κρίση ἀπὸ τὶς κρίσεις πού προέρχονται ἀπὸ τὴν ξηρασία ἢ τὴν πλημμύρα ἢ τὸν πόλεμο ἢ τὴν ἐπιδημία ἢ τοὺς πνιγμούς ἢ κάποιους ἄλλους πειρασμούς.

Μέ ρωτᾶς γιά τήν αίτια τῆς τωρινῆς κρίσης, ἤ τῆς τωρινῆς Θείας δίκης! Ἡ αίτια εἶναι πάντα ἡ ἴδια. Ἡ αίτια γιά τίς ξηρασίες, τίς πλημμύρες, τίς ἐπιδημίες καί ἄλλα μαστιγώματα τῆς γενιᾶς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ αίτια καί γιά τήν τωρινή κρίση. Ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπό τὸ Θεό. Μέ τήν ἀμαρτία τῆς Θεο-ἀποστα-σίας οἱ ἀνθρώποι προκάλεσαν αὐτή τήν κρίση καί ὁ Θεός τήν ἐπέτρεψε, ὥστε νά ξυπνήσει τοὺς ἀνθρώπους, νά τοὺς κάνει ἐνσυνείδητους, πνευματικούς καί νά τοὺς γυρίσει πρὸς Εκείνον.

Στίς μοντέρνες ἀμαρτίες-, μοντέρνα καί ἡ κρίση. Καί ὄντως ὁ Θεός χρησιμοποίησε μοντέρνα μέσα ὥστε νά τὸ συνειδητο-ποιήσουν οἱ μοντέρνοι ἀνθρώποι: χτύπησε τίς τράπε-ζες, τὰ χρηματιστήρια, τίς ὀικονομίες, τὸ συνάλλαγμα τῶν χρημάτων. Ἀνακάτωσε τὰ τραπέζια στίς συναλ-λαγές σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅπως κάποτε στό ναό τῶν Ἱεροσολύμων. Προξένησε πρωτόγνωρο πανικό μετα-ξὺ ἐμπόρων καί αὐτῶν ποὺ ἀνταλ-λάσ-σουν τὸ χρῆμα. Προκάλεσε σύγχυση καί φόβο. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε γιά νά ξυπνήσουν τὰ ὑπερήφανα κε-φα-λάκια τῶν σοφῶν τῆς Ευρώπης καί τῆς Ἀμερικῆς, γιά νά ἔλθουν εἰς ἐαυτοὺς καί νά πνευματικο-ποιηθοῦν. Καί ἀπό τήν ἄνεση καί τὸ ἀγκυροβόλημα στά λιμάνια τῆς υλικῆς σιγουριᾶς νά θυμηθοῦμε τίς ψυχές μας, νά ἀναγνω-ρί-σουμε τίς ἀνομίες μας καί νά προσκυνήσουμε τὸν ὕψι-στο Θεό, τὸ ζωντανό Θεό.

Μέχρι πότε θά διαρκέσει ἡ κρίση; Ὅσο τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων παραμεινὲι διχῶς ἀλλαγῆ. Ὡσπου οἱ ὑπερήφανοι ὑπαίτιοι αὐτῆς τῆς κρίσης νά παραιτηθοῦν μπροστὰ στόν Παντοδύναμο. Ὡσπου οἱ ἀνθρώποι καί οἱ λαοὶ νά θυμηθοῦν τήν ἀκαταλαβίστικη λέξη «κρίση», νά τὴ μεταφράσουν στή γλῶσσα τους, ὥστε μέ ἀναστεναγμὸ καί μετάνοια νά φωνάξουν: «ἡ Θεία δίκη»!

Πές καί ἐσύ, τίμιε πατέρα, «ἡ Θεία δίκη», ἀντὶ ἡ «κρίση» καί ὅλα θά σοῦ γίνουν ξεκάθαρα.

Χαιρετισμούς καὶ εἰρήνη

(Τὸ κείμενο προέρχεται ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς «Δρόμος διχῶς Θεὸ δέν ἀντέχεται...» Ἱεραποστολικές ἐπιστολές Α' ἐκδ. «Ἐν πλῶ» Ἀθήνα 2008 σελ. 33-36 ὁ τίτλος τοῦ πρωτοτύπου εἶναι: «Στὸν παπα-Κάραν γιά τήν κρίση τοῦ κόσμου»).

Ξέρουμε φυσικά ὅτι καί σήμερα πολλοί Πατέρες, διανοητές, λόγιοι, κοινωνιολόγοι, προσπαθοῦν μέ τά φῶτα τους καθέννας νά ἐρμηνεύσουν τήν παροῦσα ὀικονομική κρίση, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς ἔχει διάφορες ἀφετηρίες καί κάποια βασικά αίτια.

Τά πρόδηλα κοσμικά αίτια εἶναι ὁ εὐδαιμονιστικός καί ἔυκολος καταναλωτικός τρόπος ζωῆς, τόν ὁποῖο ἐπηύξησαν τά τρα-πεζικά συστήματα μέ τούς ἔυκολους δανεισμούς. Ἐτσι ἐθίστηκαν καί τά άτομα ξεχωριστά ἀλλά καί οἱ ὀικογένειες νά μῆ ζοῦν ἀπλᾶ καί λιτά κατὰ τά Ευαγγελικά πρότυπα. Ὁ ζαλισμένος ἀπό τήν ὑπερκατανάλωση ἄνθρωπος ἀπώλεσε τήν ἰκανότητα διακριτικῆς διαχειρήσεως τῶν υλικῶν του, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε ἀποπροσα-νατολισθεῖ καί πνευματικά.

Ἐμεῖς θά ἐπικεντρωθοῦμε στά πνευματικά καί θεολογικά αίτια τῆς κρίσεως δίνοντας τήν πρωτοπορεία στήν πνευματική ἀνάλυση-ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς.

Κατ' ἀρχάς θά παραθέσουμε ἀναλυτικά ἐρμηνευτικά σχόλια τῶν ἀγιογραφικῶν χωρίων, πού ἐνδεικτικά παραθέτει ὁ Μητροπολίτης Ἀχρίδος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, γιά νά τεκμηριώσῃ τό λόγο του περί τῆς πραγματικῆς σημασίας τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως «κρίση».

1. Κατά τήν μέλλουσα κρίση, ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά περνοῦν διαδοχικά ἀπό τό φοβερό δικαστήριο τοῦ δικαιοκρίτου, ἑσταυρω-μένου γιά τήν ἀγάπη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τοῦ Ἀναστάντος καί δοξασθέντος Χριστοῦ, δέν θά μπορούν νά σταθοῦν στά πόδια τους οἱ ἀσεβεῖς καί ἀμαρτωλοί. Σάν ἄχυρο κούφιο καί σάν χνούδι θά μοιάζουν, ἀνήμποροι νά σταθοῦν μπροστά στό ἀσύλληπτο μεγαλεῖο καί στήν ἀκτιστή θεανθρώπινη λαμπρότητα τοῦ Σωτήρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (ψαλμ. 1,5).

2. Η εὐσπλαχνία καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τέλειες θεανθρώπινες ἰδιότητες Του, πού τίς ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος πού ζεῖ ἐν Χριστῷ. Αἰσθάνεται τὴν ἀσίγαστη ψυχικὴ ἀνάγκη νὰ εὐχαριστεῖ, νὰ ὑμνεῖ καὶ νὰ δοξάζει τὸν Κύριο γι' αὐτὴ τὴν ἀνεξάντλητὴ ἀγαπητικὴ συμπεριφορὰ Του πρὸς τὸν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Του πλασθέντα ἄνθρωπο (Ψαλμ. 100,1).

3. Διδακτικὸ κείμενο εἶναι οἱ Παροιμίαι Σολομώντος τῆς Π. Δ. Ὁ 33ος στίχος τοῦ 16ου Κεφαλαίου διατυπώνει τὴν ἐμπειρία τοῦ συγγραφέως τοῦ κειμένου. Κάθε ἄδικο ἀπόκτημα θὰ χαθεῖ καὶ θὰ καταστραφεῖ. Μόνον ὅσα μὲ δίκαιο τρόπο ἔχουν ἀποκτηθεῖ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου θὰ μείνουν, θὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν κάτοχό τους.

4. Στὸ κατὰ Ἰωάννη Εὐαγγέλιο ὁ Κύριος λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας δὲ δικάζει κανένα. Ἀπὸ ἄρρητη θεία πατρικὴ ἀγάπη καὶ συμφωνία, ὅλη τὴν ἐξουσία νὰ κρίνει τοὺς ἀθρώπους τὴν ἔχει ἀναθέσει στὸν Υἱό, ἔτσι ὥστε ὅλοι νὰ τιμοῦν τὸν Υἱὸ καθὼς τιμοῦν τὸν Πατέρα (Ἰωάν. 5,22).

5. Ὁμοίως στὸ 12ο κεφάλαιο, στίχο 31ο δηλώνει τὴν ὑπερβατικότητα τῆς παγκοσμίου κρίσεως. Ἡ δίκη, τὸ δικαστήριον ἀρχίζει ἀπὸ ἐδῶ καὶ τώρα. Μέσα στὴ συνείδηση ὅλων τῶν ἀνθρώπων πιὸ έντονα ἢ πιὸ ἥπια δημιουργοῦνται ἐνοχές γιὰ παράνομες πράξεις ἢ ψυχικὲς ἀμαρτωλές ἢ ἀντιπαθητικὲς κινήσεις. Ἐπιβράβευση, χαρὰ ἢ βαθειὰ ικανοποίηση ἀναπαύουν καὶ τρέψουν τὴν ψυχὴ ἢ καὶ ολόκληρη τὴν προσωπικότητα.

6. Στὴν πρώτη Ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρου καὶ στοὺς στίχους 17ο καὶ 18ο ὑπολογίζει ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ὅτι εἶναι πιά καιρὸς νὰ ἀρχίσει ἡ Κρίση τοῦ Θεοῦ. Ἡ πρώτη Ἐκκλησία ζοῦσε τὴν ἐσχατολογικὴ προσδοκία τοῦ Χριστοῦ καὶ μαζὶ βέβαια καὶ τὴν Κρίση Του, τὴ Δίκη Του. Καὶ αὐτὴ ἡ Δίκη θὰ ἀρχίσει ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἐξυπακούεται ὅτι εἶναι πιὸ ἐτοιμὸς γιὰ νὰ σταθεῖ σ' αὐτὴ τὴ θεία Δίκη. Φαντασθεῖτε, λέγει λίγο πιὸ κάτω στὸ κείμενό του ὁ ἀπόστολος Πέτρος, τί θὰ γίνῃ μὲ ὅσους δὲν δέχονται τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ. Θὰ εἶναι ὄντως κρίσιμες καὶ ὀριακές ὅλες οἱ αἰώνιες προοπτικὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἀφοῦ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, τί θὰ γίνῃ μὲ ὅσους δὲν ἀποδέχονται τὸ σωτήριον Εὐαγγέλιο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ;

Κατά τό Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ἱερόθεο ἡ κρίση σχετίζεται μέ τούς πειρασμούς τοῦ Χριστοῦ ποῦ συνίστανται στή φιληδονία (άρτοι), φιλοδοξία (περυγιο τοῦ Ναοῦ), φιλαργυρία (ἀπόκτηση κάθε ἐξουσίας μέ οἴποιονδήποτε τρόπο). Ὁ Κύριος τούς ὑπερνίκησε. Ὁ πεπτωκώς ἄνθρωπος διά τοῦ Κυρίου μόνον νικά διαφορετικά ἡττάται, νικιέται εύκολα. Ἐπίδειξη ἡ παροῦσα κρίση.

Νομίζουμε ὅτι εἶναι πολύ σημαντικό τό παραπάνω κείμενο τοῦ ἁγίου Νικολάου Βελμίροβιτς Μητροπολίτου Ἀχρίδος, γιατί ἤδη πρὶν ἀπό ὀγδόντα χρόνια προφητικά, μεθεὶς ὄραση ἀντιλαμβάνεται τό τί γίνεται μέ τούς «ἰσχυρούς» ἐξουσιαστές τῆς γῆς. Ἡ ἀπό τότε κατασκευαζόμενη αἴρεση τῆς Νέας Ἐποχῆς μηχανευόταν ἐπέμβαση καί διαστροφή σέ ὅλους τούς τομεῖς καί τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τῆς ἐπιγείου, τῆς βιολογικῆς.

Ἐτσι τούς ἐβγαίνει καί ἔτσι ἀδιστακτα καί σήμερα τούς βγαίνει. Βρίσκονται καί ἀτομικά ἀλλά καί συνολικά στούς ἀντίποδες τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς. Δέν κατάλαβαν ἀλλά καί πολέμησαν τή θεανθρώπινη προσωπικότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τόν πολέμησαν, διέστρεψαν τούς λόγους Του, Τόν μαστίγωσαν, Τόν προπηλάκισαν, Τόν λοιδώρησαν, Τόν σταύρωσαν. «Τό αἷμα Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπί τά τέκνα ἡμῶν» ἀπεφάνθησαν.

Ἐφτασαν νά βάλουν καί τούς ἀπογόνους τους ὡς ἐνέχυρο γιά νά πείσουν καί νά παρασύρουν τούς ὄχλους νά κραυγᾶσουν ἐναντίον Του. Ἐβυσσαλέο τό μῖσος τους ἐναντίον τοῦ Θεανθρώπου. Συνεχίζεται ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, δηλαδή καί ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου καί ὅλου τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἀσύλληπτα θαυμαστή ἡ στάση τοῦ Κυρίου μας ἐνώπιον καί τοῦ Συνεδρίου καί τοῦ Πιλάτου καί ὅλων τῶν βασανιστῶν Του. Κρεμάμενος ἐπί τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, μιλώντας προσευχητικά πρὸς τόν Πατέρα Του, εὐχήθηκε νά μὴν ἐκχυθεῖ ἡθεὶς Δίκη ἐναντίον τῶν σταυρωτῶν Του, «οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι». Ἐχουν διαστραφεῖ ὅλες οἱ λειτουργίες τῆς

γνώσεως καί τοῦ νοῦ τους. Ολόκληρη ἡ φυσιολογία τῆς ψυχῆς τους ἔχει ἀλλοιωθεῖ. Δέν ἔχουν πιά τήν ικανότητα νά φρονοῦν τά σωστά καί νά ἐνεργοῦν ὀρθά, ἀνθρωπιστικά.

«Ο δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα». Καταλάβαινε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ὅτι εἶναι πιά ἀδύνατη ἡ συνεννόηση μέ τούς ἐξουσιαστές καί μέ τόν παρασυρθέντα μικρονοϊκό καί ὀχλοκρατούμενο ἄνθρωπο. Γιαυτό καί μέ ἀπόλυτη θεία, Τριαδική συμφωνία, ἐπιλέγεται ὁ ἐκούσιος θάνατος διὰ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, «ἵνα σώσῃ τόν ἄνθρωπον». Σταυρούμενος καί ἀνιστάμενος ὡς ἡ αὐτοζωΐα, προσλαμβάνοντας μαζί Του ὅλη τήν ἀνθρώπινη φύση, τήν ἀποκαθιστᾶ ἀνανεωμένη, χριστοποιημένη, κρατώντας τήν αἰωνίως μαζί Του στήν αἰώνια Βασιλεία Του. Κάθε ἄνθρωπος ἐνούμενος στό Σῶμα Του, στό σῶμα τῆς Εκκλησίας, τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Εκκλησίας, ἐξυγιαίνεται, φωτίζεται καί ζεῖ αἰωνίως μαζί Του σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις.

Οἱ δικοί μας, οἱ ντόπιοι ἐξουσιαστές, τί ρόλο παίζουν; Ἀσφα-λῶς καί μποροῦσαν νά δανεισθοῦν μέ πολύ μικρότερα ἐπιτόκια. Διαλέγουν τά ἀνώτερα. Αὐτό ὑπαγορεύουν οἱ ἐκτός ἐξουσιαστές, οἱ παγκόσμιοι. Κυριαρχεῖ στούς δικούς μας ἡ νοοτροπία τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἡ ἀντίστροφη, ἡ καλύτερα ἡ διάστρο-φη, ἡ καταστρεπτική. Ὅχι τά φθηνότερα, ἀλλά τά ἀκριβότερα ἐπιτόκια. Κανένα ἀναπτυξιακό πρόγραμμα. Ἀπειλές γιά πτώχευση. Μείωση δραματική μισθῶν, συντάξεων, ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἀπολύσεις, ἀνεργία. Πολεμική στίς ἀνθρώπινες ἀξίες, στήν ἱστορία μας, στό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν.

Ὁγκώνεται ἡ δοκιμασμένη καί ἀποτυ-χημένη προσπάθεια χωρισμοῦ Εκκλησίας καί Κράτους. Ψηφίστηκε ἤδη ὁ περιβόητος Νόμος γιά τήν εἰκαζόμενη συναίνεση δωρεᾶς ἀνθρωπίνων ὀργάνων. Δημοκρατικά-ὑποχρεωτικά ὅλοι μας πρέπει νά γίνουμε δωρητές ἀνθρωπίνων ὀργάνων. Διαφημίζεται ὁ σοδομισμός - ὁμοφυλοφιλία, διαστρέφονται συνειδήσεις, ἐπιλογές, κατευθύνσεις, νεανικοὶ ὁραματισμοί. Ἡ Τηλεόραση, ὁ ἀμβωνας τῆς Νέας Ἐποχῆς ὀργιάζει, καταστρέφει, παραπληροφορεῖ.

Τό χειρότερο όλων η' ήδη υπογραφείσα θανατηφόρος δανειακή σύμβαση. Έχουν υπογράψει ένας ή δύο από τους κυβερνήτες μας τήν έκποιηση του έδάφους μας, του υπεδάφους, του έναερίου και θαλασσίου χώρου μας, τών πολιτιστικών μας θησαυρών π.χ. Παρθενώνας, Δελφοί κλπ και όλων τών ΔΕΚΟ. Αν κυρώσει η' βουλή τών Ελλήνων τήν ήδη υπογραφείσα σύμβαση... είμαστε χαμένοι.

Οι πολίτες κατέβηκαν στις πλατείες. Καλά έκαναν. Ίσως άριστα. Κάποιες ίστοσελίδες μās συνέστησαν μέ κάποια δικά τους έπιχειρήματα, ότι θά πρέπει νά είμαστε πολύ προσεκτικοί στις διαδηλώσεις μας. Υποστηρίζουν ότι αυτές οι διαδηλώσεις κατευθύνονται από προβοκάτορες τής Νεάς Εποχής. Τρανή απόδειξη είναι ότι όλα τά κανάλια, οι άμβωνες τής Νεάς Εποχής, έννοούν και διαφημίζουν αυτόν τό συναγερμό του λαού. Πάντως χρειάζεται ιδιαίτερη νήψη και προσοχή, για νά μη καπελωθεί αυτό τό κίνημα ούτε και εκ τών υστέρων, από αυτούς πού έπιστημονικά κατεργάζονται τή διαστροφή.

Ο καθηγητής του Συνταγματικού Δικαίου πού ανήκε στον κομματικό χώρο του κυβερνώντος κόμματος ως νομικός Σύμβουλος του Ανδρέα Παπανδρέου κ. Κασσιμάτης, άπορεί και έξίσταται. Ούτε τό Ευρωπαϊκό Δίκαιο, ούτε τό Ελληνικό Σύνταγμα έπιτρέπουν τή σύναψη αυτής τής πρωτοφανούς έκπονητικής Δανειακής Συμβάσεως. Θα τήν ψηφίσουν, θα τήν κυρώσουν οι Βουλευτές μας, οι εκπρόσωποι μας; Βάσει τής αντίστροφης λογικής τής Νεας Εποχής τών έξου-σια-στών μας, αυτή είναι η' μόνη διέξοδος μας, η' καταστροφή μας. Τά συστρατευμένα μέ τή Νέα Εποχή κανάλια μάχονται άπεγνωσμένα νά μās πείσουν, ότι μόνον έτσι θα μπορούμε νά έχου-με ένα ξεροκόμματο και ίσως όχι και αυτό.

Ο καθηγητής Κασσιμάτης μαζί μέ κάποιους έγκριτους νομικούς έχουν υποβάλει προσφυγή στο Συμβούλιο τής Επικρατείας κατά τής Δανειακής Σύμβασης.

Ίσως αγαπητοί άδελφοί παραξενεύεσθε. Έπιτρέπεται σ' έναν ιέρεα νά ασχολείται μέ τα κοσμικά και κομματικά πράγματα; Υπάρχουν διάφορες άπόψεις πού έπιτρέπουν ή άπαγορεύουν στους ιερείς μιά τέτοια προβληματική ή ένασχόληση.

Βεβαίως, ὡς Χριστιανοί σεβόμαστε τὸ κάθε πολίτευμα στὸ ὁποῖο ζοῦμε, ἀλλὰ ἡ ζωὴ μας προσδιορίζεται ἀπὸ τὸ οὐράνιο πολίτευμα καὶ τοὺς πνευματικούς νόμους πού τὸ διαπνέουν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Χριστιανοί μποροῦν νὰ ζοῦν σέ ὁποιαδήποτε Πατρίδα, μέ τίς ὁποιοσδήποτε κοινωνικές συνθήκες καὶ πολιτικές ἐπιλογές, ἀλλὰ ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πολίτευμα καὶ ἀναδεικνύονται μάρτυρες καὶ ὁμολογητές τῆς πίστεως. Μερικές δέ φορές ὅπου ἐπικρατεῖ πλήρης ἐλευθερία ἐκκοσμικέυση ἢ πίστη, ἐνῶ σέ ἄλλες περιπτώσεις πού ἐπικρατοῦν σκληρές κοινωνικές καὶ πολιτικές συνθήκες ἀναδεικνύονται μάρτυρες. Ὑπάρχουν δέ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως οἱ ἐρημίτες, πού ἀρνήθηκαν καὶ τὸ πιὸ δίκαιο πολίτευμα, καὶ ἄλλοι, ὅπως οἱ κατὰ Χριστὸν σαλοὶ, πού ἐνέπαιξαν καὶ τὴν καλύτερη κοινωνικὴ ζωὴ πού ἀρνεῖται ὅμως τὸ βάθος τοῦ προσώπου».

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνορθόδοξης πατρίδος μας ἐμπρακτὰ καὶ διαχρονικά, ἀλλὰ καὶ θεολογικά ἔχει κατοχυρώσει μιὰ τέτοια ἐνασχόληση. Ὑποστηρίζουμε, μέ ὅσο ἐν ταπεινώσει σθένος διαθέτουμε, ὅτι δὲν εἴμαστε μονοφυσῖτες. Ὁ Κύριός μας ὡς ἄσαρκος Λόγος, μονογενῆς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς ἀληθινὸς γεννημένος πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, θὰ μπορούσε νὰ μὴν εἶχε σαρκωθεῖ. Θὰ μπορούσε μαζί μέ τὸ Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Θεό, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα νὰ μὴν εἶχε προσλάβει ἐξ' ἄκρας συλλήψεως ολόκληρη τὴν ἀνθρωπίνη φύση.

Δὲν υπῆρχε καμία, μὰ καμία ἀνάγκη νὰ ταπεινωθεῖ ὁ τέλειος Θεός, νὰ θανατωθεῖ ἀπὸ τὸ ἀνίσχυρο πλᾶσμα του. Θὰ μπορούσε ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς Μεγαλειότητός Του καὶ τῆς Παντοδυναμίας Του μόνο με νεύματα ἢ καὶ μέ ἐντολές νὰ συνετίσει καὶ νὰ ἀγκυλώσει στὸ καλὸ, στὸ ἀγαθὸ, στὴν ὑποταγὴ, στὴ λατρεία Του, στὴν ἀναγνώρισή Του πάντα τὰ ἔθνη καὶ πᾶσα πνοὴ καὶ ψυχὴ ζῶσα. Ὅμως ἄλλως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ. Προτίμησε νὰ ταπεινωθεῖ, νὰ προσλάβει τὴν ἀχρειότητά μας, νὰ μὴ τὴν σταυρώσει στανικά, ἀλλὰ σταυρούμενος ὁ ἴδιος, νὰ μᾶς ἀπελευθερώσει ἐκ τῆς δουλείας τῆς παρακοῆς καὶ τῆς παραφροσύνης μας. Οὕτως θεϊκῶς, παντελειῶς ἔδοξε τῷ Κυρίῳ.

Ὁ Κύριός μας ὡς ἄνθρωπος ἐζήσῃ καὶ ἀσχολήθηκε μέ ὅλα ὅσα ζεῖ καὶ ἀσχολεῖται ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος. Δίδαξε καὶ θαυματούργησε καὶ μέ τὴ θεία Του διάκριση μᾶς ἔδωσε τὸν

τύπο τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ νέου ἀνθρώπου, τοῦ κεχωρισμένου ἀπὸ τὴν παρακοή καὶ τὴν αἵμαρτία.

Στὴν παροῦσα κρίση τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ Πίστη μας καὶ ἡ Πατρίδα μας. Καὶ τὰ δύο ἀλληλοπεριχωρούμενα σφυροκοποῦνται μετὰ μανίας ἢ ὑπουλίας ἀπὸ τὴν παγκοσμιοποιημένη Νέα Τάξη πραγμάτων. Μᾶς θέλουν κατ' οὐσίαν ἀπάτριδες καὶ ἄθεους, τυφλοπόντικες ἡσυχούς καὶ βολεμμένους.

Ἡ ἔνδοξη μακρὰ ἱστορία μας γέμει ἀγωνιστῶν Ἀρχιερέων Ἱερέων καὶ μοναχῶν ποὺ ἔδωσαν ἀγῶνες καὶ μαρτύρησαν γιὰ νὰ ἔχουμε ἀδούλωτη καὶ ἐλεύθερη τὴν πατρίδα μας καὶ ζῶσα τὴν ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἅγιο καὶ θεόπνευστο σχῆμα συνεργασίας Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας χιλιάδες καὶ μυριάδες οἰκογένειες ἀγιάσθηκαν εὐτύχησαν καὶ καταξιώθηκαν ὡς οὐρανοπολίτες στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Ἐμεῖς ὡς ἀγωνιζόμενοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουμε ἐλπίδα. «Μείζων ὄν ἡμῖν ἢ ὁ ἔναντιος» Ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μας. Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἴδιος ἔπαθε γιὰ χάρις μας χωρὶς νὰ φταίει σὲ τίποτα, (ἀδίκᾳ ἔπασχε ὑπὲρ ἡμῶν, ἐντελῶς ἀδίκᾳ) εἶναι ὑψίστη τιμὴ καὶ γιὰ μᾶς νὰ ὑφιστάμεθα. Ἐφ' ὅσον ἔχουμε καὶ ἐμεῖς μικρὸ ἢ μεγάλον μερίδιον εὐθύνης γιὰ τὴν παροῦσα οἰκονομικὴ καὶ ὄχι μόνον κρίση, κατὰ μείζονα λόγο, ἀπόλυτα δικαιολογημένα καὶ μεῖς κινδυνεύουμε, ταλανιζόμαστε, ἀπειλούμαστε, προσβαλόμαστε. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὅμως μᾶς διαβεβαιώνει: «Ποιήσει ὁ Κύριος σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἐκβασιν». Θὰ βάλει τέλος στοὺς πειρασμούς καὶ στοὺς κινδύνους. Εἶναι μεγίστη εὐκαιρία νὰ ἀξιοποιήσουμε τὴν παροῦσα κρίση πρὸς ἐν Χριστῷ πνευματικὸ ὄφελος καὶ ὄχι μόνον.

Ἀπό τὴν ἀρχὴ τῆς κρίσεως, πρό'έτους περίπου, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ σχολιάσουμε ἢ νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸ «πῶς καὶ τὸ γιατί» τῆς κρίσεως, παρακαλέσαμε ἀδελφικῶς τὰ πνευματικά μας τέκνα καὶ ὄχι μόνο νὰ βροῦν ἓνα κομποσχοινάκι τῶν ἐκατὸ κόμπων καὶ κάθε πρῶτ' νὰ περνοῦν αὐτὸ τὸ κομποσχοῖνι λέγοντας τὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με» ἀναφέροντας τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δηλώνοντας μὲ τὸ «ἐλέησόν με» τὴν ἀναξιότητά μας καὶ τὸ μερίδιο τῆς εὐθύνης μας. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος καταλαβαίνουμε ὅλοι πόσο καλὸ μᾶς κάνει πνευματικά, ψυχολογικά, γενικότερα. Πάντως δὲν μᾶς πτοοῦν οἱ ἀπειλές τῆς Νέας Ἐποχῆς πού'ασταμάτητα ἐκτοξεύονται ἀπὸ τὴν τηλεόραση.

Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ,

Γιατὶ οἱ τρεῖς θεόπνευστοι τελευταῖοι πατέρες Ἰάκωβος, Παῖσιος καὶ Πορφύριος μᾶς εἶχαν προετοιμάσει μὲ τὴν ολοκάθαρὰ Ὀρθόδοξη ζωὴ διδασχὴ καὶ διορατικότητά τους, γιὰ τὶς ἐρχόμενες δοκιμασίες καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀντιμετώπισή τους. Ὁ π. Παῖσιος εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι μετὰ τὴν μπόρα τῆ δαιμονικῆ, θὰ ἀνατεῖλει ἡ ἑλιακάδα ἡ θεϊκῆ. Ὄντως ἑλιακάδα θεϊκῆ ἦταν κάθε εὐλογημένη ἐπικοινωνία μὲ τὸν π. Πορφύριο. Παρόμοια ἑλιακάδα πνευματικῆ, ψυχικῆ ἀπλωνε ὁ π. Ἰάκωβος σὲ κάθε προσερχόμενο στό πετραχήλι του. Αὐτὴ ἡ ἑλιακάδα ἔλυωνε τοὺς πάγους τῆς μισαδελφίας καὶ ἀνοίγε τοὺς κρουνοὺς τῆς θείας χάριτος μὲ τὶς εὐχές τοῦ πολυαγαπημένου τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ Γέροντος.

Ἀξέχαστα θὰ μᾶς μείνουν τὰ γεμᾶτα ἐν Χριστῷ παρηγορία λόγια τοῦ π. Παῖσιου. Στὰ δύσκολα χρόνια ὁ Θεὸς θὰ δίνει περισσὴ Χάρη στοὺς ἀγωνιζομένους χριστιανούς, πού οἱ Ἅγιοι τοῦ παρελθόντος θὰ ζηλεύουν. Θὰ ἠθέλαν νὰ ζοῦσαν στὴ δικὴ μας ἐποχῆ, ὥστε ἀγωνιζόμενοι σὲ σκληρότερες συνθῆκες, νὰ ἔχουν λαμπρότερα πνευματικά ἐπάθλα ἀπὸ τὸν ἀγνωθὲτὴ Κύριο.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ οικονομική κρίση δημιουργεῖ τόσους κραδασμούς καί θά ἐπιφέρει τόσες ἐπιπλοκές, ὅσες δέν μποροῦμε ὡς ἄσοφοι νά προβλέψουμε. Γιαυτό κάθε ἡμέρα πού περνάει φέρνει ξαφνικά καί νέα προβλήματα. Ἀγανακτοῦμε, βρίζουμε. Μὲ δριμύτητα κατηγοροῦμε τοὺς κυβερνήτες μας. Οδηγοῦνται καί οδηγοῦν καί μᾶς στὸν γκρεμό. Μὲ τὸ πάθος τῆς ψυχῆς μας τοὺς σπρώχνουμε νά συμπαρασύρουν ὅλους μας στὴν ἄβυσσο.

Οἱ Ἅγιοι μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς λέοντες τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς εὐχόνταν γιὰ τοὺς δημίους τους, πολλοὶ τῶν οἰκτιρῶν ἀλλάζαν ἀθρώως τρόπο ζωῆς, μετανοοῦσαν, ὁμολογοῦσαν Χριστό καί κατατάσσονταν ὡς λαμπροφόροι ἅγιοι στίς ἐνδοξες χορεῖες τῶν μαρτύρων. Ταπεινῶς φρονοῦμε, ὅτι ἡ θεοσθενῆς ἐν Χριστῷ ἀκακία, ἡ εὐχή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ χαριτόβρυτη μετάνοια μαζί μὲ τὴν εὐλογημένη πρὸς πάντας φιλαδελφία μποροῦν νά μᾶς ἐξαγάγουν θαυματουργικῶς ἀπὸ τὴν κρίση καί νά μᾶς ἀναζωογονήσουν σὲ Ἀναστάσιμες ἐν Χριστῷ ἐμπειρίες.

Αναβάσεις

http://anavaseis.blogspot.com/2011/07/blog-post_5512.html